

בעזה"ת

קונטרס

אמירה נעימה

דברי תורה

שנשמעו מאת

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שבת קודש

פרשת פינחס

תשפ"ג לפ"ק

יצא לאור ע"י

מכון מל אורות

להוצאת ספרי רבוה"ק מסקאליע

שנת תשפ"ד לפ"ק

קונטרס זו וכל ספרי רבותינו הק'
ניתן להשיג

בבית המדרש בית יצחק סקאליע
1335 - 48th Street
Brooklyn, New York, 11219

(718) 686 - 0543

בעזרה"ת

שבת קודש פרשת פינחס

תשפ"ג לפ"ק

מחנה סקאליע, סאוט פאלסבערג יצ"ו סעודה שלישית

וידבר ה' אל משה לאמר, פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי, לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום.

בבעל הטורים, שבפסוק נאמר ג' פעמים הלשון קנ"א, כנגד החטאים של בנות מדין, עבודה זרה, וזה שנצמדו לבעל פעור.

ויש כלל גדול בספרים הקדושים, שכפי רום השורש של איזה דבר, כך יכול לירד יותר למטה למקום נמוך ולתקן שם.

ועל כן יש כאן י' זעירא, שמשם המשיך פינחס שהיה בחינת צדיק יסוד עולם, לתקן למטה מה שנפגם על ידי שלש פגמים הללו.

וממשיך אא"ז מקאמארנא וזל"ק, כליתי מלא יו"ד, וכל כליתם וכליתך מלא ביו"ד, כי כל לישנא דכליון מלא יו"ד להחזיר הכל לשורש יוד זעירא קטנה נקודה קטנה וכן אעשה כלה בכל הגוים השורש המתוק ישאר כטעם רישא. דעשו כידוע.

כתב אא"ז בספה"ק היכל הברכה וזל"ק, פינחס, היוד זעירא, כדעת הזוהר (ח"ג רטו:) וכך הלכה. רזא דברית קדישא הוא אות יו"ד דמתעטרא ברשימו עלאה דאתרשים בברית תדיר [ונמצא י' היא בחינת יסוד צדיק בשבעה נעלם], ובגין דקני פינחס על ברית, אתרשים בשמיה את דא, פינחס יו"ד זעירא, איהי יו"ד דאיהי ברית ודאי, דנפיק מגו יו"ד עלאה קדישא, והכא איהי יו"ד זעירא. ובכל התורה יו"ד סתם, דשמו היה פינחס, עכל"ק.

והמעם שהוא י' זעירא ולא י' רבתי, משום גודל הפגם שהיה כאן, כמבואר

בלבו בהתבוננות האיך שפנה כל היום
בהבלי העולם, והוא רץ לסימטא אחת
מן הצד ומתפלל מנחה, הגם שאינו יודע
כלל מה הוא מדבר, עם כל זה גם זה
חשוב ויקר מאד לפני הבורא ב"ה
והאנחה שלו בוקעת רקיעים, עכל"ק.

זוה עולה יפה עם מה שאמרו חז"ל (ברכות
שם), יצחק תיקן תפלת מנחה, שבכחו של
יצחק אבינו להמתיק הדינים, כיון שמדתו
מדת הגבורה, ועלה על העקידה להפשיט
צוארו להשחט למען שמו יתברך, ובכח
בכחו למתק הדינים.]

בערבית [מספר קנ"א הוא על
שמחשבים שם אהי"ה בהכאה כזה], א'
פעמים א', ה' פעמים ה', י' פעמים י',
ה' פעמים ה' [בגימטריא קנ"א].

[כי תפלת ערבית נתקן על ידי יעקב
אבינו, שעבר במקום שהתפללו אבותיו
ויהיב לביה למייהדר (חולין צ"א), ובכח גם שם
היה התעוררות של דין על יעקב אבינו,
ועל ידי שהתפלל ערבית המתיק הדינים.

וכנודע גודל הכח של תפלת ערבית, כיון
שתפלת ערבית רשות (ברכות ד'), ובני

ושלשה פעם קנ"א יש בכאן, שצוה מרן
לכוין בכל יום בתפלה קנ"א כידוע (שער
היהודים, ענף ג' פרק ו'), בשחרית יכוין מילוי
מ"ה [שהוא שם הוי"ה במילואו כזה,
יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וכאשר תחשוב רק
אותיות המילוי באופן דלהלן], ו"ד
פעמים ו"ד, א' פעמים א', א"ו פעמים
א"ו, א' פעמים א', מספר קנ"א.

[ויובן, כי אברהם אבינו תיקן תפלת
שחרית (ברכות כ"ו), שמדתו מדת החסד,
ובבוקר יש הארת מדת החסד. ועל כן
קנ"א של שחרית יוצא משם הוי"ה,
שהוא שם החסד.]

במנחה אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה [אהי"ה
מילוי ההי"ן בגימטריא קנ"א], למתק
אלהי"ם אדנ"י [גם כן בגימטריא קנ"א].

[הרי בתפלת מנחה, מספר קנ"א בא
למתק הדינים. ואיתא בספה"ק מגן
אברהם (בלק) וזל"ק, בשם הבעש"ט
זצוקללה"ה שגם זה האיש המוטרד
בעסקיו כל היום בשווקים וברחובות,
וכמעט ששוכח שיש בורא עולם, רק
בעת שמגיע זמן תפלת מנחה עולה על
זכרונו שהגיע זמן התפלה וגונח ונאנח

יוצא לנו מדברי קדשו של אא"ז
מקאמארנא, שאות י' הוא
בחינת צדיק יסוד עולם, ועל כן יש אות
י' זעירא בשמו של פינחס.

והנה, בתיבת שלום יש ו' קטיעה, ויש
שמבארים ענין ו' קטיעה, שהוא שתי
ו'וין, ו' גדולה ו' קטנה (עי' ילקוט ראובני
בפרשתינו).

עוד מצינו אותיות י' ו' בפרשתינו, דכתיב
בקנאו' את קנאתי, היינו אותיות בקנ"א
ו', את קנא"ת י', יש כאן אותיות י'.

וענין אותיות י"ו יבואר על פי מה שכתב
הרמ"א (או"ח סי' תע"ג סעיף ז'), ונוהגין
לזרוק מעט מן הכוס באצבע כשמגיע
לדם ואש ותמרות עשן, וכן כשמזכיר
המכות דצ"ך עד"ש באח"ב בכלל
ובפרט, הכל ט"ז פעמים. ובמגן אברהם
שם (ס"ק כ"ט) י"ו פעמים. כנגד חרבו של
הקב"ה שנקרא יוה"ך.

ונקדים מה דאיתא באחד מסידורי
האריז"ל (סידור ר' שבת) שיש לכון שם
הוי"ה שבברכת שומע תפלה בניקוד
מלאפום, אשר מלאפום הוא כנגד יסוד.

ישראל קבלו על עצמם להתפלל ערבית
מרצונם הטוב, הגם שאינם מחוייבים
בדבר, והרי זה מעורר השפעות גדולות
מן השמים.]

הרי אלו שלשה קנ"א המבטלין הדין
והכעס והרוגז, ומספרם [של שלש
פעמים קנ"א] יו"ם השביעי"י, שכל
ששת ימים נכללין בג' פעמים קנ"א של
יום השביעי.

ובששת הימים, ח"י פעמים קנ"א,
מספר שלשה פסוקים יברכך יאר ישא
שני אלפים תשי"ח [בגימטריא יברכך
הוי"ה וישמרך, יא"ר הוי"ה פני"ו
אלי"ך ויחנך, יש"א הוי"ה פני"ו אלי"ך
ויש"ם ל"ך שלו"ם. ואא"ז מקאמארנא
בכמה מקומות בספריו הקדושים, יש לו
הרבה רמזים על מספר זה], וסימנך,
והמלך קם בחמתו אל גנ"ת (אסתר א' ה'),
סוד ג' פעמים קנ"א, עכל"ק.

וזה עולה יפה עם פתח דבריו, ששלשה
פעמים קנ"א, כנגד שחרית מנחה
מעריב, וכנגד אברהם יצחק ויעקב, כי
גם שלשה ברכות של ברכת כהנים כנגד
אברהם יצחק ויעקב, והבן.

ובחינה הזאת, היינו ויוסף הוא השליט, הוא בחינת מלאפום. כמו שאמרו (שער מאמרי רשב"י, על וזה"ק ח"ב קנו.) ברית מרכבה ליסוד, אשר הו"ה שלו בניקוד מלאפום. כי המלאפום הוא האותיות מל"א פו"ם, להורות, שכלי השפע, היינו הפה של הצדיק, הוא מלא מאלקות של השי"ת.

כי לכאורה קשה, למה אנו צריכין לתפלה, והשי"ת יודע מחשבות. אבל מחמת שהדיבור הוא כלי השפע, שבהם מקבלין השפע. כמו שנאמר (דברים א' י"א) ויברך אתכם כאשר דבר לכם, היינו לפי הדיבור כן השפע.

אם הדיבור היינו הכלי השפע הוא בשלימות ובמלואה, אזי יכולין לקבל בהם רוב שפע. והדיבורים של הצדיק, בוודאי הוא בשלימות ובמלואה, לכן יכול להמשיך השפע לישראל. ועל ידי זה נקרא בחינת מלא פום, להורות שהפה שלו במלואה ובשלימות וכו'.

ומלאפום, היינו בחינת ויוסף הוא השליט, הוא בחינת נקודה עם וא"ו. כי בחינת יוסף נמשך מחכמה ובינה, כמו

ופירוש מלאפום הוא מל"א פו"ם, היינו פה מלא של השפעות טובות, שקבלה המלכות שבבחינת פה, מיסוד צדיק.

ויש להבין הקשר של יסוד צדיק דוקא לשומע תפלה, אשר שומע תפלה היא ברכה מיוחדת, כי שאר הברכות של תפלת העמידה הן בקשות פרטיות, אבל שומע תפלה היא בקשה כלליות, שמבקשים על כל התפלות שהתפללנו שיתקבלו, ומהו השייכות של ברכה זאת לניקוד מלאפום.

עוד נקדים מה דאיתא בספה"ק ליקוטי מוהר"ן (סי' ל"ד) וזל"ק, כי הנה הכלל, שהממשלה ביד הצדיק לפעול פעולות כרצונו, כמו שדרשו חז"ל (מו"ק טז:) צדיק מושל וכו', מי מושל בי צדיק.

וזהו בחינת (בראשית מ"ב ו') ויוסף הוא השליט [אותיות ראשונות של יוס"ף הן י"ו], והוא שורש כלליות נשמות ישראל, והם הענפים שלו המקבלים ממנו. ועיקר הממשלה, להאיר ולהתעורר לבם לעבודת השי"ת וכו' היינו להאיר הארת הצדיק בענפים, היינו בלב ישראל וכו'.

שנאמר (בראשית מ"א ל"ט) אחרי הודיע אותך את כל זאת אין נבון וחכם כמוך, היינו חכמה ובינה, ועל ידי זה נעשה ויוסף הוא השליט. וחכמה היא בחינת נקודה, היינו יו"ד מעין, ובינה הוא נחל הנמשך מן המעיין, ועל שם המשכות, הוא וא"ו נקרא נחל הנמשך מן המעיין, שהוא יוד.

וברחינת מלאפום יש בכללות ובפרטות, כי עשרת הדברות עם הלוחות, הוא בחינת מלאפום שהוא יו"ד, והלוחות הם וא"ו, כמו שאמרו חז"ל (ב"ב י"ד). והלוחות ארכן ששה ורחבן ששה.

והתורה עם העולם גם כן יו"ד ווא"ו, כי התורה היא יו"ד, שנקראת (תהלים קי"א י') ראשית חכמה. והעולם הוא וא"ו, שנברא בששת ימי המעשה.

[והנה, תחלת בריאת העולם היתה על ידי אות י', שהיא תחלת האותיות (בני יששכר, מאמרי ניסן, מאמר ד'), ועל כן נרמזה התורה באות י', כדאיתא מא"ז הרמ"ע מפאנו (ינת אלם, פרק א') וזל"ק, התורה רושם האלקים והעולם רושם התורה, עכל"ק].

וצדיק עם ישראל, הם גם כן יו"ד וא"ו.

כי צדיק הוא יו"ד, כי הצדיקים הם נקראים חכמי העדה. וישראל הם בחינת וא"ו, שהם תמכי אורייתא, ונקראים ווי העמודים וכו'.

כי ידוע שהיצר הרע והקליפות נתהוים מן שבירת כלים. ומובא בעץ חיים (היכל הנקודים, שער שבירת הכלים פ"ג) כי שבירת כלי החסד נפלו אל בינה דבריאה, היינו בינה לבא. והאור החסד נשאר ביסוד דאצילות, שהוא בחינת (משלי י' כ"ה) צדיק יסוד עולם וכו'.

[וכמו שידוע שלפני בריאת העולם היה שבירת הכלים, שהיה ריבוי של אור בהכלי, ובכך נשבר הכלי. וכמו שהסביר לי אא"ז זצוק"ל, מים הוא טוב, אבל מים יותר מדי אינו טוב, כי בזה נשבר הכלי, ואין הכלי יכול לסבול ריבוי המים.

וכאן מבואר שהאור נשאר ביסוד דאצילות, בסוד י', והכלי ירד לעולם הבריאה, בסוד ו'.

וכשהלב הוא משוקע בחרפה, היינו בערלת לב, בחינת שברי לוחות, היינו חרפה שברה לבי.

וכו', והנקודה הזאת הוא בחינת צדיק לגבי חבריו, והנקודה הזאת מאיר ללב חבריו הנקרא וא"ו.

וכל הנקודות הללו, היינו הנקודה הנקרא פי ידבר חכמות, וגם הנקודה שיש בכל אחד מה שאין בחבירו, הם ענפים להצדיק שהוא נקודה כללית של כל ישראל, שהכל צריכין לקבל מתחלה מהצדיק, ואחר כך יקבלו דין מן דין, וכל אחד יקבל מינייה וביה וכו', עכל"ק.

ובלכת דרכו בקודש, יש להבין רב מעלת תפלה בציבור, שכל אחד משפיע על חבריו את הנקודה שיש לו ואין לחבירו, בבחינת ומקבלים דין מן דין, שכל אחד משפיע על השני.

ובזה יובן הסיפור שהביא אא"ז מקאמארנא בספה"ק היכל הברכה (קדושים) בתלמיד אא"ז הבעש"ט זצוק"ל שבעשת שמונה עשרה נפל ממנו הטאבאק פושקא, והרים אותו באמצע התפלה, וחבירו שראה אותו עושה כן, קטרג עליו במחשבתו, ובוזה גרם שנקנסה עליו מיתה, עד שהבעש"ט הק' המתיק הגזירה, עיי"ש כל הסיפור.

וכשמקשר הלב, היינו בחינת וא"ו כנ"ל, להיו"ד, היינו נקודה, שהוא בחינת צדיק, ששם האור האהבה הקדושה שורה, כי אור החסד נשאר ביסוד דאצילות, אזי נתבטל האהבות רעות, היינו החרפות, היינו ערלת לב, כי הצדיק שהוא נקודה, ששם שורה האהבה הקדושה, יאיר להוא"ו, שהוא בחינת לב, ונתבטל החרפה, היינו ערלת לב וכו'.

[עד הנה ביאר הליקוטי מוהר"ן הבחינה של י"ו בכלליות העולם, עכשיו מבאר בחינת י"ו בפרטיות] נמצא שצריך כל אחד לדבר בינו לבין קונו, כדי שיאיר בחינת נקודה, בחינת פי ידבר חכמות, להוא"ו, שהוא בחינת והגות לבי תבונות. ועל ידי זה נתבטל ערלת לבו, היינו חרפות וכו'.

וגם צריך כל אדם לדבר עם חבריו ביראת שמים, כדי לקבל התעוררות בלבו מהנקודה שיש בחבירו יותר ממנו, כמו שנאמר (תרגום יונתן, ישעיה ו' ג') ומקבלין דין מן דין.

כי בזה הבחינות שיש בחבירו יותר ממנו, זאת הבחינה הוא בחינת נקודה

שלשה תפלות, וכנגד אברהם יצחק ויעקב. שחרית הוא אברהם היינו הצדיק שמשפיע שהשפיע וגילה אלקותו יתברך לכל העולם כולו, בבחינת שהכל שהכל צריכין לקבל מתחלה מהצדיק.

מנחה כנגד יצחק, שהוא בחינת המתקת הדינים, שכל אחד צריך לקבל הנקודה טובה של חברו, בבחינת יקבלו דין מן דין. ותפלת ערבית הוא בלילה, כשכל אחד הוא בבדידות, ואז האדם צריך להשפיע על עצמו, בבחינת מיניה וביה.

ויוצא לנו מדברינו, דכשיש בחינת לב נשבר, יש לתקנו על ידי שמשפיע הי' שהוא בחינת הפה, על הו' שהוא הלב.

ומעתה מובן הטעם שבליל פסח בשעה שמקיימים מצות סיפור יציאת מצרים, שופכים י"ו שפיות. כי במצרים היה לבני ישראל לב נשבר, ומתקנים הלב נשבר על ידי מצות סיפור יציאת מצרים בפה.

ולרמוז על כך, שופכים היין י"ו פעמים, שהוא סוד השפעת אות י' בחינת הדיבור, על הו', לב נשבר, ובזה לבטל הדינים והקליפות של מצרים.

כי כיון שמעשה זה קרה בשעת תפלה בציבור, נגרם על ידי הקטרוג פגם גדול בענין של ומקבלין דין מן דין, שהוא באמת יסוד כל הבריאה, איך שהנקודה של אור משפיע אל הכלי הנשבר שבבחינת ו'.

וכפי מה שביאר הליקוטי מוהר"ן, שניקוד מלאפום היא בחינת י' ו', שאות ו' נעשה כלי לקבל השפעת הי', מובן הטעם שהניקוד של שומע תפלה הוא מלאפום, שמכניסים ההשפעה של כל התפלה, להכלי של מלאפום, כאשר אומרים ברוך אתה ה' שומע תפלה בניקוד מלאפום.

ויש לומר שזהו ענין ברכת גאל ישראל שאומרים בסוף הגדה של פסח, כי ברכת גאל ישראל, היא הכלפי קיבול לקבל כל ההשפעות של ההגדה.

ובסיום דבריו, סיכם הליקוטי מוהר"ן שלשה בחינות של השפעת הנקודה שהיא הי' אל הו', א) שהכל צריכין לקבל מתחלה מהצדיק. ב) יקבלו דין מן דין, ג) כל אחד יקבל מיניה וביה.

ויש לומר ששלשה בחינות אלו הם כנגד

היינו כדי להעלות הלב, על ידי השירה בפה, וכמתק לשון הפסוק פיה פתחה בחכמה, כי הפה הוא בסוד החכמה וכנ"ל, ודוק היטב.

וכאן במעשה מדין, היה לבני ישראל בחינת חרפה שברה לבי, שהיה להם לב נשבר, כיון שהיה לבם מסובב בטומאה, מחמת שלשה חטאים שכנגד שלשה פעמים קנא, בנות מדין, עבודה זרה, ופעור.

ועל כן הוצרך פינחס לקחת הי' זעירא דייקא, אשר הי' זעירא מורה על י' ששורשו ממקום גבוה ביותר, ולהכניסו בתוך הו' קטיעה של שלו"ם, ובזה להשלים הו' של שלום שיהיה שלום בשלימות, והיינו שיהיה נקודה עם ו'.

ובזה יאירו עינינו שבברכת שים 'שלום' מכוונים שם הוי"ה בניקוד מלאפום, כיון שכשזכה פינחס לברית שלום, זכה לכך על ידי י' ו', שהוא סוד מלאפום.

ועל זה כתיב (במדבר כ"ה ו') ויקח רמח בידו, רמח היינו אות ו' שצורתה כרמח, בידו, היינו אות י', ודו"ק היטב.

ובזה יש לבאר דברי המדרש (שמו"ד כ"ג ד), פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה, מיום שברא הקדוש ברוך הוא את העולם ועד שעמדו ישראל על הים לא מצינו אדם שאמר שירה להקב"ה אלא ישראל, ברא אדם הראשון ולא אמר שירה, הציל אברהם מכבשן האש ומן המלכים ולא אמר שירה, וכן יצחק מן המאכלת ולא אמר שירה, וכן יעקב מן המלאך ומן עשו ומן אנשי שכם ולא אמר שירה, כיון שבאו ישראל לים ונקרע להם מיד אמרו שירה לפני הקדוש ברוך הוא, שנאמר אז ישיר משה ובני ישראל הוי פיה פתחה בחכמה [עי' בספה"ק צמח דוד בשלח, ביאורו של אא"ז בדברי המדרש].

ולדרכנו הטעם שרק כשעמדו ישראל על הים אמרו שירה, כיון שאז היו בני ישראל בבחינת לב נשבר, הוצרכו להשפעת הפה והנקודה של משה רבינו, לתקן לבבם הנשבר של בני ישראל, שיצאו ממצרים, ערות הארץ, והיו בבחינת חרפה שברה לבי.

וזה מתק לשון רש"י (שמות ט"ו א'), אז כשראה הנס עלה ב'לבו' שישיר שירה,

והשי"ת יעזור, שנזכה לשלימות בקרב עצמינו שתשפיע הי' בקרבנו על הו', שלא יהיה לב נשבר, אלא יהיה שלום בשלימות, וכבר נזכה לגאולה שלימה, אשר אליהו בא לא לרחק ולא לקרב אלא לעשות שלום בעולם (עדות פ"ח מ"ז), היינו שיהיה שלום בשלימות.

וכן נזכה להשפיע על הלבבות שלנו, שיהיה לנו לב שלם ולא לב נשבר, שהי' תשפיע על הלב, הרי את מקודשת ל"י (קידושין ה:), ונוושע בבני חיי מזוני רויחי וסיעתא דשמיא, וימלא ה' כל משאלותינו לטובה, ובא לציון גואל, במהרה בימינו, אמן.

תוכן קצר

סעודה שלישית

ד"ה וידבר, בשלש תפלות יש לכוון בכל תפלה לשם בגימטריא קנ"א.
ד"ה יוצא, תיקון שבירת הכלים נרמז באותיות י"ו, וכמ האופנים שיש
להשפיע הנקודה שהיא הי', על הו' שהוא הכלי.

לבתי באורייתא

[תפלת שמונה עשרה]

ותחזינה עינינו בשוכך לציון ברחמים:

כשנוכה לגאולה שלימה, יהיה הקב"ה החתן וכנסת ישראל הכלה, ותתקיים ישיש עליך אלקיך כמושש חתן על כלה.

וקיימא לן (קידושין מא.) אסור לאדם שיקדש את האשה עד שיראנה, ומבואר בגמרא שם, שאין איסור לאשה להתקדש גם אם לא ראתה החתן. אמנם, מבואר בספר חסידים (סי' שפ"ט) שיש להכלה לראות החתן לפני הקידושין, יעו"ש.

והנה, איתא בגמרא (מו"ק יח:) מותר לארס אשה בחולו של מועד שמא יקדמנו אחר, ומקשה, ומי אמר שמואל שמא יקדמנו אחר, והאמר רב יהודה אמר שמואל בכל יום ויום בת קול יוצאת ואומרת בת פלוני לפלוני וכו', אלא שמא יקדמנו אחר ברחמים.

ואם שייך לאחר שאינו בת זוגה של האשה, לקדש אשה שאינה מיועדת לו על ידי שמקדים ברחמים, הדברים קל וחומר שבן זוג האמיתי, יכול להקדים זמן הקידושין על ידי רחמים.

דהיינו גם אם עדיין לא הגיע הזמן המיועד מן השמים שישא בת זוגו, על ידי שירבה בתפלה, יכול להקדים הזמן, שתנשא לו עוד לפני הזמן המיועד.

וזה יש לרמז במה שמתפללים, ותחזינה עינינו, שכבר נזכה לראות החתן שלנו היינו השי"ת אשר חייבים כביכול לראותו לפני הקידושין, ואם תאמר עדיין לא הגיע זמן המיועד לגאולה שלימה, על זה מומשיכים, בשוכך לציון ברחמים, שבכח בקשת רחמים, נוכל להקדים זמן הנישואין, בגאולה שלימה במהרה בימינו, אמן.

רמיזא דחכמתא

כליל תפארת בראשו נתת לו בעמדו לפניך על הר סיני:

[תפלת שחרית לשבת]

כאן נרמז, שכבר במעמד הר סיני הורה לבני ישראל, שיתעטפו בטלית ויניחו תפילין בשעת התפלה. דאיתא בספה"ק עבודת ישראל (בלק) **כלי"ל תפאר"ת**, אותיות חיצוניות הם **תכל"ת**, ואותיות פנימיות הן **ל"י פא"ר**, עיי"ש שמפרש הכוונה בלכת דרכו בקודש.

אמנם בפשטות יש לפרש הכוונה שאותיות חיצוניות הן **תכל"ת**, לרמז שיעטף גופו בטלית שיש בו חוטי תכלת. אותיות פנימיות **פא"ר ל"י**, שכאשר גופו מעוטף בטלית, יהיה על גופו שבתוך הטלית, תפילין נקראו פאר (ברכות יא.).

וזהו **כלי"ל תפאר"ת**, היינו טלית ותפילין, בראשו נתת לו בעמדו לפניך, היינו בשעת תפלה, כמו שאמרו חז"ל (ברכות ו:) אין עמידה אלא תפלה, וענין זה נתגלה לבני ישראל, על הר סיני.

דוֹלָה וּמִשְׁקָה

פּוּנֵי אַמִּירָה נְעִימָה ב'יודיש'

פֿ'נחֶס:

אין אנהייב פון די היינטיגע פרשה, שטייט די ווארט פֿ'נחֶס מיט א קליינע י'. אזוי אויך אין די פסוק הַנְּי גַתָּן לֹא אֶת כְּרִיתִי שְׁלוֹם, שטייט די ווארט שלום מיט א אפגעהאקטע ו'.

מ'קען דאס געבן צו פארשטיין לויט וואס שטייט אין די הייליגע ספר **ליקוטי מוהר"ן**, אז די אות ו' ווייזט אויף א זאך וואס איז צובראכען, למשל א צובראכענע הארץ. מ'דארף דאס פאררעכטן דורך דעם וואס מ'שיינט אריין די אות י'.

דאס קען מען טוהן אויף פארשידענע אופנים. א) דורך דעם וואס דער צדיק איז משפיע אויף יודישע קינדער וואס זענען אין א צובראכענע מצב. ב) דורך דעם וואס איין יוד איז משפיע אויף א צווייטער יוד וואס איז א צובראכענע מצב. ג) דורך דעם וואס א יוד רעדט זיך אויס צום באשעפער, און איז משפיע אויף זיך אליין.

אבער מ'דארף אנהויבן מיט דאס וואס דער צדיק איז משפיע אויף יודן, און דורך דעם קען איין יוד משפיע זיין אויף א צווייטע, און א יוד קען משפיע זיין אויף זיך אליין.

נאך די מעשה פון זמרי, זענען יודן געווען איז זייער א צובראכענע מצב, און וועגן דעם איז די ו' פון די ווארט **שלום** טאקע א צובראכענע ו'.

אבער דער צדיק פינחס, מיט זיין גרויסע כח, האט איז זיי אריינגעשיינט, אפילו נאר מיט א קליינע י', און האט זיי באלאכטן און דערהויבן, אז זיי זאלן קענען איינער די אנדערע מחזק זיין, און קענען זיך אליין מחזק זיין.

[סעודה שליטת]